

Pasvalio Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Asta Skujytė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 4 g klasės mokinė

Byrantys žodžiai

Eilėraščiai

Pasvalys
2008

Asta Skujytė

Per daug [ne]mąstant

Taip juokinga – tetroškau tavo sapno,
į kurį lyg į upę galėčiau aš įbristi.
Bet gijos jungėsi į tiltą trapų,
o jį pereit nepajėgiau išdrįsti.
Kažkur šalia tramvajus nubildėjo,
o aš jau pavargau labai mąstyti,
kodėl iškėlus burę nėra vėjo.
Kodėl tave retai galiu matyti...
Gal tu žinai, kam skirtos tos taisyklės,
kai vienas kraujas šukėmis pabyra?
Ir suskrenda gorgonės (dar jauniklės),
ir laka vyną pjaustydamos tylą.
Tu tolsti (o gal aš lėtai artėju?).
Mes brendam, nors jūros nematyti.
Smėlis byra, bet niekur nebespėju.
Sustoju dar dažniau, nes ima lyti.
Dabar prisimenu aš tas neužmirštuoles
(visur jų pilna, net pakelės priviso).
Neverk, tu taip žemai nepuolęs,
kad vis prašytum būto laiko bis'o.
Šalna vėlyva plačiais mostais tapo,
lyg drobę kelią balina. Sugrižti.
O aš mąstau – taip troškau tavo sapno.
Turbūt radau. Pasiryžau įbristi.

Asta Skujytė

Meditacija

Trūksta stabilumo, trūksta atramos.
Kažkur ir žemė iš po kojų dingo.
Atrodė, gėriau šviesą, bet tiek gavau tamsos,
nebegaliu vaidinti „Aš esu laiminga“.
Krinta mano kaukės, trupa grimas –
nejaugi aš ir sielos rūbus tuoj draskysiu?
Teks nuleidus galvą eit su piligrimais,
mušt sau į krūtinę: „Taip nebedarysiu!“
Šiandien lietus nelyja, vėjas
išpurto plunksnas ir debesis sušaukia.
Sapnuoju kilime išaustas fėjas,
bet panų fleitos giją vis nutraukia.
Senka jėgos, senka įkvėpimas
ir medituoju lyg plaukiant į paviršių.
Pakaušy bilda ratais cypiančiais vežimas...
„Maščiau apie tave“ (užsirašau, nes dar užmiršiu).

Asta Skujytė

Keliautojai

Žibintais gėstančiais ateina rytas.

Neliko laiko, o naktis jau skuba.

Tu tyli. Kodėl? Juk neprašytas
visad kalbėdavai. Tamsa taip trupa,
pribyra dulkių, šukių ir grumstelių
į vandenį stiklinėj (tamsiai juoda).

Nors rūkas gatvėse tik iki kelių,
bet iš pašiūrės ištempį tą seną luotą.

Žemėlapį paliekam ant palangės –
vis tiek per daug ten visko prirašyta.

Dabar irkluok ir kilki į padanges.
Sugrįšim vakare, kai vėl paslėpsim rytą.

Asta Skujytė

Popsas

Tiktai tave, tiktai tave
regėjau šios nakties sapne.
Tiktai mane, tiktai mane
pavadinai gėle kvapnia.

Tokia graži, toksai gražus,
tu į drugelį panašus.
Ir mūsų jausmas nepražus,
nes tu man suteikei sparnus.

Tiktai tave, tiktai tave
aš myliu. O ar tu mane?..

Išjungiau radiją. Kalta.
O juk tokia graži [?] daina...

Asta Skujytė

Transformacija

Tas šuniukas – kaip iš mano vaikystės,
tik tas lojimas nelekia toli.
Gal trūksta man tos prarastos draugystės,
o gal emociškai esu nestabili?
Kaip seną kaltę aš išvelku į aikštę
ir budeliams ją pristatau,
nebekalbėsiu – nes tu pradėsi aikčiot
ir nuteisi dar labiau
mane. Kad atrodau tokia akmenširdė
(tik tu mane suprast gali).
Kas man tiek neapykantos sugirdė
(o gal sugėriau aš pati?).
Giliom žiemom tyła lede sušąla.
Tada esu vėl vaikiškai naivi.
Ir aplekiu basa aplink kvartalą,
nes baisiai noriu virsti šunimi.

Asta Skujytė

Trumpai arba kronikos

Grandinės sutrūko,
žarijos nukrito.
Neuždegė rūko,
neatvedė ryto.
Išbalino sodą
(kai pelenus krovė).
Vidurnakčio puode
pražydo tikrovė.
Toksai pasimetęs
tas žiogas be vietos.
Nebekniaukia katės,
nuskrido kometos.
Taip viskas ir liko –
trumpam sutvarkyta.
Tamsa apsiriko –
atsivedėm rytą.

Asta Skujytė

Trupinys

Prilimpi trupiniais tu prie pirštų
(nors nevalgiau aš nieko, tikrai!).
Sušunku: šiandien pirmąkart... mirštu!..
(bet skamba pernelyg banaliai)
Šis žmogus vėl prekiaus cigaretėm –
plaučiuos degs žalzgani aukurai.
Apsirūpinki sapno tabletėm –
naktys baisios, kai jų nekramtai...
Kam man purvinas parko peizažas?
Nuo žmonių ir mašinų ten tiršta.
Kaip buvai, taip ir liksi toks mažas –
trupinys, įsikniaubęs į pirštą.

Asta Skujytė

Esė

Tas banalumas – kaip pigių romanų,
kurie netgi recenzijos neprašo.
Nemėgstamas literatūrinių gurmanų,
bet turintis daug kritikos багаžo.
Susidedantis iš gilios kantrybės
ir nuvalkiotų idėjų paprastumo.
Gal tu nesigriebk šitos gudrybės –
juk žinai – reikės originalumo.
Gyvenime tu dar išmoksi meno,
kad kur ugnis, ten turi būt ir dūmas.
O dabar – nebeskaityk romano.
Gyvenk esė – čia baigias banalumas.

Asta Skujytė

Judėjimas

Tamsa išvarva per blakstienas
ir tampa juoda Naktimi.
Jai kartais reikia mėnesienos,
bet tu miegoti negali.
O jai tai ypač nepatinka.
Nekenčia būti stebima.
Šikšnosparnių būriai sutrinka
ir pilas į laukus rasa,
nes pilnatis šįkart už lango
(Naktis pasijautė išblukus).
Piliakalniuos vėl skydai trankos,
o garsą geria tirštas rūkas.
Bet tu miegok. Nakties nesiutink –
pajuski šviesą mėnesienos,
bet nežiūrėk. Tamsos nebudink –
ryte subėgs ji į blakstienas.

Asta Skujytė

Jeji ir apgaulė

Žinau, ko aš pasiilgsiu kelionėj,
kai atstumą matuosiu dienom.
Kai jau trūks detalių dėlionėj,
nors gražinti prašyčiau maldom.
Šią akimirką suvokiu kaip blyksnį,
supernovos gimimą laike.
Klaidžios mintys kaip pelkių žaltvykslė
ir baugins paslaptinga šviesa.
Vakare, kai žiūrėjau į dangų,
o delnais žemės plaukus jutau
kaip išminčius nuo Indo ar Gango
seną tiesą naujai atradau –
kad mes nuolat keičiamės, einam.
Gimę žengiame link pabaigos.
Ir gyvybės nevertinam kainom,
nes antros mums tikrai nebeduos.

Ir atklysta tikrasis pasaulis –
sirpsta vyšnios ir kvepia naktim.
Jeigu man prieš akis ir apgaulė –
tebūnie. Bet esu čia savim.

Asta Skujytė

Festina Lente

Mes vis tampam paskutiniais –
renkam trupinius duonos riekės.
Mus vadins sakiniiais šalutiniais
iš dar rašomos Žemės saktmės.
Bet ne savo noru jais liekam –
visi skuba, o mes nebespėjam.
Laikas mūsų – neduosim jo niekam,
net gyvenimo ilgio kirpėjams.
Kai visi pirmutiniai išeina,
mes ant kelių pašliaužiojam tyliai.
Po stalu randam pamestą dainą,
dar toliau – išlupti durų vyriai.
Paskutiniai juk tvarką palaiko
(jiems reik langus tvirtai uždaryti),
o pirmuosius juk taip greit nuvaiko.
Mes čia grįšim.
O... jie?..
Bus matyti.